

VII. Z INNYMI WYZNANIAMI CHRZEŚCIJAŃSKIMI

Dialog między chrześcijanami różnych wyznań, zjednoczonymi przez jeden chrzest, zajmuje szczególnie miejsce w procesie synodalnym.

- Czy w Twojej parafii, miejscowości obecne są wspólnoty albo pojedyncze osoby innych wyznań? Czy w Twojej wspólnotce parafialnej są pomysły i próby dialogu z nimi?
- Czy potrafisz nawiązać z nimi relacje? Czy widzisz w ogóle taką potrzebę? Na czym może zostać oparta relacja z innymi chrześcijanami?
- Jakie pozytywy można wynieść z utrzymywania relacji z chrześcijanami innych wyznań, z doświadczenia ich wiary, modlitwy i życia? Jakie masz negatywne spostrzeżenia?

VIII. WŁADZA I UCZESTNICTWO

Kościół synodalny jest Kościołem uczestniczącym i współodpowiedzialnym.

- Czy jako wierny świecki zaangażowany w życie Kościoła przede wszystkim diecezjalnego i parafialnego jesteś włączony w wyznaczanie i realizowanie różnych zadań? Jeżeli tak, to jak to się realizuje? Jeżeli nie, to jak myślisz, dlaczego?
- Czy czujesz się współodpowiedzialny za swoją parafię w sferze materialnej i duchowej? Jak realizujesz tę odpowiedzialność? Czy na gruncie parafii Twój głos ma znaczenie i czy zauważasz potrzebę zabierania głosu i uczestniczenia w podejmowaniu decyzji?
- Jak i czy w ogóle zachęca się osoby świeckie do czynnego uczestnictwa w życiu parafialnym dając im możliwość jego tworzenia w istotnych kwestiach?
- Czy powierza się im prowadzenie grup i wspólnot parafialnych? Czy zachęca się do aktywnego uczestnictwa w życiu liturgicznym i ewangelizacyjnym?

IX. ROZEZNAWANIE I PODEJMOWANIE DECYZJI

W stylu synodalnym decyzje podejmowane są na drodze rozeznania, na podstawie konsensusu wyphywającego ze wspólnego posłuszeństwa Duchowi Świętemu.

- Jak w praktyce w Twojej diecezji i parafii wygląda podejmowanie ważnych decyzji? Czy w procesie decyzyjnym jest miejsce na rozeznawanie woli Bożej, słuchanie Ducha Świętego?
- Czy wierni świeccy, których znasz są zatroškani i odpowiedzialni za podejmowane decyzje?
- Czy są zapraszani i uczestniczą w organizowanych spotkaniach informacyjnych i formacyjnych? Czy sami wychodzą z inicjatywą ich organizowania?
- Czy w Twojej parafii możesz czuć się nie tylko poinformowany o podejmowanych inicjatywach materialnych i duszpasterskich, ale masz realny wpływ na ich powstawanie i przebieg?
- Czy sposób zarządzania funduszami i dobrami parafialnymi jest klarownie przedstawiany wspólnotce parafialnej? Jak według ciebie powinno to wyglądać?

X. FORMOWANIE SIĘ DO SYNODALNOŚCI

Duchowość podążania razem jest powołaniem do stawania się zasadą wychowawczą dla formacji osoby ludzkiej i chrześcijanina, rodzin i wspólnot.

- Czy dostrzegasz formy angażowania świeckich do większej odpowiedzialności za Kościół? W jaki sposób podejmowane w Kościele działania pozwalają odkrywać, że jest on wspólnotą „podążającą razem”? Czego brakuje do szerszego zrozumienia tej kwestii?
- Jaką formację proponuje Kościół, diecezja, parafia osobom zaangażowanym, by w wypełnianiu swoich zadań potrafili „bardziej podążać razem”, słuchać siebie nawzajem i dialogować?

Materiały do pracy osobistej

Podjęcie refleksji synodalnej jest okazją do uświadomienia sobie, gdzie jesteśmy na drodze budowania synodalnej wrażliwości, a więc do wskazania, jakie napotykamy trudności, a jakie mamy dobre praktyki i doświadczenia. To przede wszystkim droga duchowa, a nie debata społeczna. Na początku prosz zatem Ducha Świętego o światło i otwartość na Słowo Boże (Modlitwa za Synod). Przeczytaj uważnie poniższy fragment Ewangelii i wracaj do niego zastanawiając się nad postawionymi pytaniami. Staraj się w jego kontekście szukać odpowiedzi. Odrzuć własne ambicje i uprzedzenia. Spróbuj spojrzeć na podane tematy oczami całej wspólnoty i miej na względzie głównie jej dobro, a nie swoje własne. Nie staraj się odpowiedzieć na wszystkie pytania jednego dnia. Niech towarzyszą Ci one podczas codziennych aktywności, rozmawiaj o nich z rodziną i znajomymi, rozważaj i kontempluj. Staraj się rozeznąć, co Duch Święty chce Ci pokazać. Pojawiające się refleksje zanotuj, by móc się nimi podzielić podczas spotkania w grupie.

Modlitwa za Synod

Stajemy przed Tobą, Duchu Święty,
zgrupowani w Imię Twoje.

Z Tobą jedynie, który nas prowadzisz;
zamieszkał w naszych sercach,
naucz nas drogi, którą mamy iść
i jak mamy nią podążać.

Jesteśmy słabi i grzeszni;
nie dozwól, abyśmy wprowadzali nieład.
Nie pozwól, by niewiedza sprowadziła nas na
niewłaściwą drogę,
albo stronniczość wpływała na nasze działania.

+ Z Ewangelii wg. św. Jana:

Nie tylko za nimi proszę, ale i za tymi, którzy dzięki ich słowu będą wierzyć we Mnie; aby wszyscy stanowili jedno, jak Ty, Ojczy, we Mnie, a Ja w Tobie, aby i oni stanowili w Nas jedno, aby świat uwierzył, żeś Ty Mnie posłał. I także chwałę, którą Mi dałeś, przekazałem im, aby stanowili jedno, tak jak My jedno stanowimy. Ja w nich, a Ty we Mnie! Oby się tak zespolili w jedno, aby świat poznał, żeś Ty Mnie posłał i żeś Ty ich umiłował tak, jak Mnie umiłowałeś. Ojczy, chcę, aby także ci, których Mi dałeś, byli ze Mną tam, gdzie Ja jestem, aby widzieli chwałę moją, którą Mi dałeś, bo umiłowałeś Mnie przed założeniem świata. (J 17, 20-24).

Główne pytanie dane nam do konsultacji brzmi:

„Kościół synodalny, głosząc Ewangelię, „podąża razem”; jak owo „podążanie razem” realizuje się dzisiaj w waszym Kościele partykularnym? Do podjęcia jakich kroków zaprasza nas Duch Święty, abyśmy wzrastali w naszym „podążaniu razem”.

W celu udzielenia odpowiedzi prosimy o:

- a) Zadanie sobie pytania, jakie doświadczenia z waszego Kościoła przywodzi na myśl to fundamentalne pytanie;
- b) Głębsze odczytanie tych doświadczeń: jakie radości wywołały? Jakie trudności i przeszkody napotkały? Jakie rany wydobyły na światło dzienne? Jakie wzbudziły przemyślenia?
- c) Zebranie owoców, by się nimi podzielić: gdzie w tych doświadczeniach rozbrzmiewa głos Ducha Świętego? O co Duch Święty nas prosi? Jakie są punkty, które należy potwierdzić, jakie są perspektywy zmian, jakie kroki należy podjąć?

Odpowiadając na postawione problemy warto pamiętać, że „podążanie razem” odbywa się na dwa powiązane ze sobą sposoby: Podążanie razem, ze sobą nawzajem, jako Lud Boży (Kościół, a w tym diecezja, parafia, grupa religijna, rodzina – Kościół domowy) oraz podążanie razem jako Lud Boży z całą rodziną ludzką (jako cała ludzkość).

Pomocą w refleksji niech posłużą poniższe, zebrane tematycznie, pytania pomocnicze:

I. TOWARZYSZE PODRÓŻY

W Kościele i w społeczeństwie jesteśmy na tej samej drodze, ramię w ramię. Dlatego zmierzamy w tym samym kierunku i mamy podobne cele.

- Czym dla mnie jest Kościół?
- O kim myślę kiedy wypowiadam słowo Kościół albo ludzie Kościoła? Czy znam te osoby i wiem coś o nich? Czy są mi anonimowi lub wręcz obojętni?
- Jak rozumiem stwierdzenie: „ludzie spoza Kościoła”?

II. SŁUCHANIE

Słuchanie jest pierwszym krokiem, ale wymaga otwartego umysłu i serca, bez uprzedzeń. W dzisiejszym świecie każdy chce mówić a mało kto słucha.

- W jakich przestrzeniach życia diecezji, parafii, wspólnoty zauważam deficyt słuchania? Czy mógłbyś wymienić przestrzenie, konkretne sytuacje bycia wysłuchanym w Kościele?
- Kto zabiera głos na spotkaniach organizowanych w Kościele na szczeblu diecezjalnym, parafialnym? Z jakim nastawieniem są słuchani duchowni, świeccy?
- Czy zauważyłeś, że duszpasterz, katecheta, lub jakaś osoba czynnie zaangażowana w życie parafii poświęciła Ci czas tylko po to, aby poznać Twoje argumenty i pomysły na funkcjonowanie wspólnoty parafialnej czy formacyjnej?

III. ZABIERANIE GŁOSU

Wszyscy są zaproszeni do mówienia z odwagą i parezją [otwartością], to znaczy łącząc wolność, prawdę i miłość.

- Czy uważasz, że jesteś zaproszony do konstruktywnego mówienia w Kościele i o Kościele, np. parafialnym?
- Dlaczego wiele osób nie chce zabierać głosu na spotkaniach? Z niechęci lub obojętności na sprawy Kościoła? Może głównym powodem jest to, że nie ma takiej możliwości, lub brak wiary że ten konkretny głos coś w ogóle znaczy?

- Czy zauważasz potrzebę dopuszczenia osób świeckich do nauczania, np. w katechezie parafialnej (poza szkołą)?
- Czy myślisz, że świeccy liderzy powinni być bardziej zaangażowani w działanie grup parafialnych i stowarzyszeń kościelnych? Na czym takie zaangażowanie mogłoby polegać?
- W jakich elementach życia diecezji i parafii świeccy mogliby pełnić zadania, które dzisiaj wykonują przede wszystkim osoby duchowne?

IV. CELEBROWANIE

„Podążanie razem” jest możliwe tylko wtedy, gdy opiera się na wspólnotowym słuchaniu Słowa i sprawowaniu Eucharystii.

- W jaki sposób modlitwa w domu i obecność w Kościele na różnych nabożeństwach liturgicznych pomaga Ci w życiu, chociażby w przeżywaniu zwykłej codzienności? Jaki ma wpływ na życiowe decyzje? Czy pomaga w podejściu do problemów i różnych kryzysów?
- Czy głoszone homilie, katechezy rozwijają twoją wiarę i pogłębiają wiedzę religijną?
- Złe przeżywanie liturgii często jest związane z jej nierozumieniem. Czy zauważasz potrzebę cyklicznej katechezy liturgicznej, chociażby kilka minut przed Eucharystią?
- Czy w Twojej parafii jest możliwość pogłębiania świadomości liturgicznej, przez katechezę, kursy lektora czy krąg liturgiczny?
- Jakie można podjąć kroki, aby lepiej przeżywać liturgię i nabożeństwa?

V. WSPÓŁODPOWIEDZIALNI W MISJI

Synodalność służy misji Kościoła, do udziału w której powołani są wszyscy jego członkowie. Każdy ochrzczony jest misjonarzem, świadkiem Jezusa, w którego uwierzył i którego pokochał.

- Jak ta świadomość wpływa na postawę chrześcijan w życiu? Jakie słowa i czyny świadczą o tym, że są osobami wierzącym w Jezusa?
- W jaki sposób katecheza uświadamia, że zaangażowanie społeczne i polityczne, badania naukowe i edukacja, szukanie sprawiedliwości społecznej, ochrona praw człowieka od poczęcia aż do naturalnej śmierci oraz ekologia w duchu chrześcijańskim to też działanie misyjne będące głoszeniem Ewangelii?
- Czy wspieranie takich inicjatyw i dzieł opiera się tylko na różnego rodzaju zbiórkach pieniężnych?
- Czy na gruncie parafii powinny być lub są realizowane katechezy, spotkania, zaproszenia prelegentów, którzy rozwijają tę świadomość i potrzebę?

VI. PROWADZENIE DIALOGU W KOŚCIELE I SPOŁECZEŃSTWIE

Dialog jest drogą wytrwałości, która obejmuje także milczenie i cierpienie, lecz jest zdolny do zbierania doświadczeń ludzi i narodów.

- Czy zauważasz potrzebę organizowania odpowiednich miejsc oraz spotkań parafialnych, które by uczyły ludzi na czym polega dialog? Jak według Ciebie miałyby to wyglądać?
- W jaki sposób realizowana jest współpraca z sąsiednimi parafiami, ze wspólnotami zakonnymi obecnymi na terenie parafii oraz pomiędzy stowarzyszeniami i ruchami religijnymi w Twojej parafii? Czy widzisz w ogóle jakąś współpracę?
- Jak w Twojej diecezji, parafii, wierni próbują nawiązać dialog z ludźmi o innym systemie wartości, przekonaniach i poglądach? Czy możesz wymienić takie momenty i miejsca w środowisku społecznym, kulturalnym i politycznym, gdzie się to realizuje?